

se gosar alçar els ulls, amb ira i vergonya, que no sabia pas dissimular, s'anava escoltant les paraules del capellà.

Al últim sense dir res, s'aixecà furient de la taula i marxà tot escamat no sé pas aont.

I jo que vaig pensar: ¡Bon vent! No t'acostis més i l'Angel bo que't guii.

A. E.

NARRACIONS HUMORÍSTIQUES

L'ànima de la vella Biela

I

—¿Qué no ho sabeu, Martirota?

—No pas tot.

—Dona, aixó que's conta de cala Llucia.

—¡Ai, pobra de mí!... altra feina tinc amb els garrins i les criatures.

—¡Oh! no's parla pas de res més en tot el poble i contornada.

—Be, doncs; ¿qué ha passat?

—Que diu s'ha aparegut l'ànima de la vella Biela.

—¡¡Ave Maria Puríssima!

—Lo que sentiu. Despusahir la jove, a fi de veure si's florien les llangonisses, se'n anava cap al requartó aquell que dona al hort, aon hi dormia l'avía que al Cel siga i ara hi tenen el salador, quan vegé un llum tot sol que's passejava amunt i avall del quarto.

—¡¡Jesús, María, Josep!

—A l'Agustina se li glassà la sang i se li nua la veu al gargamelló, caient-li'l llum de ganxo que portava als dits. Allavors uns trucs fermes seguits d'uns ¡ais! que feien fredat, ressonaren per la cambra.

—¡Jesús del Cell!... ¡Etic esborronadal... I ¿quan era aixó?

—Despusahir.

—¡Vet aquí la forta estrebada que'm vareig sentir als peus poc després del primer són!

—¿Que hi havíau tingut alguna cosa amb la difunta?

—No, no, gracies a Deu. Pero ella sempre'm deia quan jo encara era molt petiteta, que quan se moriria me vindria a estirar els peus.

—Doncs, ja vejeu com tot porta una seguida.

—¿I qué va fer després la pobra Agustina?

—Pel prompte diu que no's recordá de res; pero refeta del esverament, se'n va anar a qua-

tre grapes fins al primer esgraó, cridant als homes. Aquets pujaren totseguit, i aleshores sí que diu que n'hi havia per a morir-se de repent. Figureus que's va sentir una veu grossa, com mig ronca, que talment semblava eixir d'un cup, que deia: «tot mortal que fins passat un any sia atrevit d'entrar al quarto, els dimonis se'l endurán de viu en viu.»

—¡Verge Santa del Remei!... tota tremolo.

—¡Ai, fillal tampoc a mi la camisa no'm toca al cos des que ho acabo de sapiguer; puig que si a l'avía de casa, que ja sabeu era tan repetania li ve la deria de fer la mateixa funció, a mi no'm salven les medicines.

—A fé que'm feu quedar parada, Paula.

—Sí; mireu com vos fuig el gallinam i els garrins les empaiten costa amunt.

—¡Ah, remaleits!... ¡Cotx!... ¡Cotx!... ¡Ai pobra de mí que'm xafarán els pebroters i les tomaqueres!

II

—Vaja, noi, estic ja tip i cuít de les teves entremaliadures, i creu-me que tinc ganes de posar-hi prompte esmena. Des que has tornat dels estudis que no se't pot aguantar.

—¿Per qué, pare?

—L'hereu de can *Teta* ja m'ha contat les vostres malifetes, i jo t'asseguro que m'ha posat de mal-humor.

—Sempre m'ho soc pensat que'n Badó era un boca-moll.

—Ha complert amb la seva obligació ¿sents?... ¿T'apar be l'acte de fer bojejar a tot un poble amb aquesta bajoqueria de l'ànima de la vella Biela? Cada cap-vespre, davant de cala Llucia, guitant a la finestra que dona a l'hort, s'hi veu una munió de gent que no gosen pas a respirar de tan espatarrats. L'altre dia a la noia de can *Passalaigua* li va donar un atac de nervis; i fins sé de moltes cases que no dormen en tota la nit, tenint encés el ciri del monument. Aixó no está be i no vull que duri. ¡Massa's veu que tractes amb gent senzilla i supersticiosa!

—Te molta raó. Aquesta nit será la darrera.

—Ni aquesta ni cap. ¡Te'n guardarás be prou de fer-ho més!

—No li vindrá pas d'una nit més o menys, pare. Passada aquesta, jo li prometo que mai més m'haurá de reptar per semblants coses.

—Pero ¿a qué ve tanta obstinació?

—Molt senzill; es perque encare hi queden tres butifarres magres i la culana.

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ